OPINIONS

Publicades des del 2009

Nº 176 - Any 2025

La il·lusió, la desil·lusió i... l'esperança

¿Què seria la vida sense il·lusions? Elles són un dels condiments que donen sabor a les nostres vivències perquè les imaginem i projectem juntament amb l'esperança, per anar assolint metes, reptes, objectius i seguir endavant sense defallir. Sense il·lusions, tot es tornaria monòton, esmorteït, i ben poques coses tindrien sentit.

Les il·lusions ens ajuden a llevar-nos cada matí amb un somriure i ens animen a contemplar la vida amb optimisme. Quan estem il·lusionats som imparables per assolir, fins i tot, allò que gairebé ens semblava impossible.

Ara bé, les il·lusions no sempre s'acompleixin, cosa que ens pot portar a un gran desànim.

¿Per què perdem la il·lusió? Uns dels factors que ens la fa perdre són els problemes (imaginaris o reals) de caire material o emocional, amb els quals hem de bregar dia a dia. La rutina, els entrebancs, les preocupacions i les dificultats ens pertorben, ens acorralen i ens fan sentir buits i angoixats, fent que abandonem objectius que, amb tanta il·lusió havíem planejat, sense adonar-nos que donem entrada a una gran enemiga: la desil·lusió, que ens desmotiva per continuar endavant.

No hi ha una formula màgica contra la desil·lusió. Potser una de les claus fóra compartir els motius que la provoquen amb algú assenyat que ens ajudés a reaccionar amb un esforç i una actitud positiva en què l'autoestima tindria molt a veure. També podria ajudar-hi prendre's la vida amb més tranquil·litat, conrear el sentit del humor i recuperar alguna afició ja oblidada, com el ball, el cant, la música, practicar esports o dibuixar, entre moltes altres...

Sovint ens martiritzem amb un afany excessiu per satisfer les nostres il·lusions en un futur pròxim o llunya, sense viure el present. Això pot comportar un desgast cognitiu que, alhora, podria repercutir en el nostre organisme.

La il·lusió és el motor que ens impulsa per a assolir qualsevol fita, però el camí per arribar-hi serà més plaent si va acompanyat de l'esperança. No obstant, si no es fa un esforç per afrontar i continuar qualsevol esdeveniment negatiu que es presenti, l'apatia i la desil·lusió faran petjada en nosaltres amb conseqüències imprevisibles.

No es tracta de girar la vida cap per avall perquè la il·lusió torni a instal·lar-se en les nostres vides, sinó de fer petites modificacions en el nostre tarannà diari.

Si valoréssim els petits moments, ens donéssim petits premis i els gaudíssim quan hem assolit algun repte, la il·lusió tornaria a les nostres vides i no ens abandonaria.

“Habemus papam”

De nom secular Robert Francis Prevost. Nou Papa de l’església Católica amb el nom de Lleó XIV. Pontífexs 267 i novè sobirà de la Ciutat del Vaticà

Malgrat que, els mitjans de comunicació han omplert un munt d’espais sobre Lleó XIV, m’ha semblat adient escriure quatre ratlles referents al que pot esdevenir amb el canvi de pontífex.

La popularitat adquirida només en uns dies pel nou papa, ha estat imprevisible. La seva espontaneïtat i senzillesa ens ha captivat. És una persona amb una gran fe, esperança, caritat i una voluminosa i brillant formació intel·lectual. Llicenciat en matemàtiques, professor de física i altres matèries referents a la seva condició eclesiàstica, parla amb fluïdesa anglès, espanyol, italià, francès, portuguès, quetchua i llegeix alemany i llatí.

L’u de setembre de 1977 va ingressar com a novici de l’ordre de San Agustí sent ordenat sacerdot el 1982 i, el 2001, superior general d’aquesta ordre. El 2015 fou elegit bisbe, però va continuar anant, com a missioner, per terres del Perú, visitant pobles on els seus habitants vivien en condicions precàries i necessitaven molta ajuda material i espiritual. Per defensar els drets humans va ser empresonat al Perú i exculpat el 2017. El Papa Francesc el va cridar a Roma per exercir diversos càrrecs fins ser nomenat cardenal el 2023.

Malgrat un currículum tan extens, per fer una renovació, resoldre els problemes existents i, exercir la seva teocràcia amb saviesa i mà esquerra, necessitarà, alhora, coratge, energia i determinació, en uns temps que les aigües baixen braves i revoltes.

No serà fàcil ser pastor del gran ramat que forma l’Església Catòlica que, segons estadístiques, l’any 2024 s’estimava al voltant de 1.406 milions en tot el món. Catòlics que esperen veure en el Papa Lleó, treball, dedicació, renovació i transparència, per poder recuperar l’esperança en una institució que en aquests moments resta molt desprestigiada.

Han passat anys d’ençà que vaig escriure unes Opinions el 2011 titulades “Jo també sóc una catòlica indignada”, però la meva opinió sobre la Institució Catòlica segueix sent la mateixa.

Es manté una gran misogínia (menyspreu cap a les dones) malgrat que, n’hi ha moltes dins la corporació capacitades per formar part d’una exegesi (anàlisis, interpretació i crítica de textos religiosos) que resten plenes de falsedats, ambigüitats i contradiccions.

Una misogínia que és “pecata minuta” en mig d’altres problemes molt més greus com son les finances del Vaticà i el celibat dels capellans. Potser convindria obrir una finestra per donar entrada a un alè d’aire fresc i poder renovar l’olor a ranci que abunda dins la institució.

Cardenals, arquebisbes i bisbes, acostumats com estan alguns d’ells a un nivell de vida en què, la pobresa ha estat substituïda per l’ampul·losita t, la humilitat pel narcisisme i el celibat per una sexualitat “especial” ¿Acataran l’austeritat i sobrietat que sempre ha practicat Lleó XIV?

Desitjo que el papa Lleó tingui una llarga vida i que no trobi impediments per poder portar a terme una renovació tan esperada.

Com a catòlica, quedo a l’expectativa de què anirà succeint amb el temps. Però, de moment, Lleó XIV, amb el seu comportament i les seves paraules, ha portat la il·lusió i l’esperança que les coses poden canviar en un termini no llunyà.

Maria Mercè Usón